24/12/2019

Πρωτ. Ευέλθων Χαραλάμπους, ο ιερέας της αγάπης

/ Ενορίες

Έγινε μια καιόμενη λαμπάδα, που όποιος ήθελε, έπαιρνε φως. Και ο ίδιος καιγόταν μέσα στην αγάπη του για τον συνάνθρωπο. Αληθινός πατέρας, γεμάτος σπλάχνα αγάπης και στοργής.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Εκδήλωση, αφιερωμένη στον μακαριστό στον ιερέα της προσφοράς και της αγάπης από το Παραλίμνι της Κύπρου, Πρωτοπρεσβύτερο Ευέλθοντα Χαραλάμπους, πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 22 Δεκεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Για τον μακαριστό μίλησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ και ο Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Κκαράς, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς

Μητροπολεως Κωνσταντίας και Αμμοχώστου.

Συμμετείχε, με μουσικό πρόγραμμα, το νεανικό σχήμα ROMIOSINI ENSEMBLE, από την Κύπρο.

Την εκδήλωση συντόνισε ο Δρ Άγγελος Σμάγας, Φιλόλογος – Αρχαιολόγος ενώ ταξίδευσαν από την Κύπρο για να βρεθούν στην εκδήλωση η πρεσβυτέρα του Ανδρούλα και τα δύο παιδιά του με τις οικογένειές τους.

Κατά την διάρκεια του αφιερώματος, προβλήθηκε φωτογραφικό υλικό από την ζωή και το έργο του μακαριστού π. Ευέλθοντος.

Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ

Ο Σεβασμιώτατος χαρακτήρισε τον μακαριστό Ιερέα, εκλεκτό ποιμένα της Εκκλησίας, μεγαλοπτέρυγο άγγελο της διακριτικής αγαθοεργίας στα τέσσερα σημεία του κόσμου, αστέρα της ευαγγελικής αρετής, σπήλαιο της υπομονής, της ταπεινώσεως, της ησυχαστικής προσπαθείας εν μέσω του κόσμου και της αδιάλειπτης προσευχής, φάτνη της σαρκωμένης χριστιανικής αγάπης, που έχει ήδη απογραφεί με χρυσά γράμματα στα μητρώα του ουράνιου βασιλέως.

Η μορφή, ο λόγος και η όλη αναστροφή του, είχανε την σφραγίδα της σεμνότητας,

της ευγένειας, της εσωστρέφειας, του μέτρου, της καλοσύνης, της καθαρότητας, της σοβαρότητας, της πραότητας, της προσοχής και της βαθιάς εσωτερικής καλλιέργειας.

«Δάσκαλος, πατέρας, παρηγορητής, προστάτης, υποστηρικτής, εμπνευστής, εμψυχωτής, αναπτερωτής, φίλος, καθοδηγητής, κατηχητής, τροφοδότης της έφηβης νεολαίας του Παραλιμνίου, για 35 ολόκληρα χρόνια.»

Ήθελε το σχολείο να είναι κατά πρώτο λόγο στάδιο αρετής και ύστερα ταμείο γνώσης. Στην οδό της αλήθειας, της αρετής, του χρέους, του καθήκοντος, της υπευθυνότητας, της ανθρωπιάς, της αξιοπρέπειας, του ήθους, καλούσε να συμπορευθούν διδάσκοντες και διδασκόμενοι, όλοι όσοι εμπλέκονται στο έργο της αγωγής.

Υπήρξε ο εκκλησιαστικός συμπαραστάτης, πνευματικός σύμβουλος και πατέρας, ο πατριωτικός εμψυχωτής των στρατευμένων νέων.

«Έγινε μια καιόμενη λαμπάδα, που όποιος ήθελε, έπαιρνε φως. Και ο ίδιος καιγόταν μέσα στην αγάπη του για τον συνάνθρωπο. Αληθινός πατέρας, γεμάτος σπλάχνα αγάπης και στοργής.

Χαιρόταν τις προόδους των παιδιών και των νέων, στη μάθηση, τον αθλητισμό, τον εθελοντισμό, τον κοινωνικό στίβο.»

Όλη η ζωή του π. Ευέλθοντος, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, είχε κέντρο και άξονα το Ναό και τη θεία Λειτουργία. Ήρεμος, σεμνός, ταπεινός, ιεροπρεπής, ήταν παπαδιαμαντικός τύπος λειτουργού.

Ζούσε ολόψυχα την Λειτουργία. Χανόταν μέσα στο μυστήριο και τη χάρη. Η καρδιά του ήταν ολότελα παραδομένη στα ιερουργούμενα και η προσευχή του ανέβαινε διάπυρη στα ώτα του Κυρίου.

Αγαπούσε την ευπρέπεια του οίκου του Θεού. Όλα τα ήθελε όμορφα, αρχοντικά, παραδοσιακά, μέσα στα όρια του μέτρου και της κυπριακής λειτουργικής ιδιαιτερότητος.

Ποιος να μετρήσει τις υπομονές του στον θάνατο του πρωτοτόκου του. Ή στις συχνές ασθένειες που τον ταλαιπωρούσαν, ως το τέλος.

Ποιος να μετρήσει την αμνησικακία, την συγχωρητικότητα και τις προσευχές του για κάποιους αγνώμονες.

Ποιος να μιλήσει για τους εκ βάθους στεναγμούς και τις δεήσεις του για τους

αγνοουμένους και για το όλο δράμα της πατρίδας του.

«Πόσους φτωχούς φιλομαθείς νέους δεν βοήθησε κρυφά, για να σπουδάσουν και να είναι σήμερα καλοί επιστήμονες και τίμια στελέχη της κοινωνίας.

Πόσους ασθενείς με βαρύτατες ασθένειες δεν έστειλε για κρίσιμες εγχειρίσεις, αναδεχόμενος την φροντίδα και τα σχετικά έξοδα.

Πόσους απελπισμένους δεν τους συνέφερε με την αγάπη του και την παντοειδή συμπαράσταση του. Πόσους γλύτωσε από την μάστιγα των ναρκωτικών. Πόσους απέτρεψε από την αυτοκτονία. Πόσα ανδρόγυνα δεν συμφιλίωσε. Πόσες ιερατικές κλήσεις δεν ενέπνευσε.»

Ο π. Ευέλθων, σημείωσε ο Σεβασμιώτατος, δεν έζησε για τον εαυτό του, ούτε για την οικογένεια του, αλλά για την Εκκλησία και την εκπαίδευση. Ένιωσε όλους σαν παιδιά του. Άξιος όλων των μακαρισμών του Χριστού.

Η Αφρική με τις ιεραποστολικές της προσπάθειες, δέχτηκε την ευεργεσία του. Είχε πολύ καλή εποπτεία του συντελουμένου στην μαύρη ήπειρο ιεραποστολικού έργου και έσπευσε με πολύ φιλοτιμία και ενθουσιασμό να συνδράμει. Ανήγειρε ναούς, ιατρεία, σχολεία, χορηγούσε υποτροφίες, κα.

Φρόντισε να πράξει το κατά δύναμιν, στην πραγματικότητα το υπέρ δύναμιν, για την εξάπλωση του Ευαγγελίου, στις έτοιμες προς θερισμό χώρες της μαύρης ηπείρου, και όχι μόνον.

Έγινε ενθουσιώδης συνεργός των ιεραποστόλων από τα μετόπισθεν, με ασυνήθιστα ουσιαστική προσφορά.

Παράλληλα βοήθησε μοναστήρια και ναούς σε όλη την Ελλάδα, το Άγιον Όρος, την Κύπρο, την Γαλλία, την Σερβία, την Βουλγαρία κ.α.

Και πάντα ταπεινά, σεμνά, αθόρυβα, κρυπτόμενος επιμελώς πίσω από συνεργάτες και χορηγούς, χωρίς να περιμένει αναγνωρίσεις και επιβραβεύσεις.

Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Κκαράς

Ο π. Αυγουστίνος, μοιράστηκε στιγμές από τη βιωματική σχέση που είχε με τον μακαριστό π. Ευέλθοντα, που τον γνώρισε ως λειτουργό της Εκκλησίας, εργάτη της φιλανθρωπίας, και ανέπτυξε πτυχές της δράσης του.

Είναι ένα πρόσωπο που σφράγισε τη ζωή όσων τον γνώρισαν, τόνισε. Υπήρξε το πρότυπο και η αιτία για πολλούς κληρικούς, για να εισέλθουν στον ιερό κλήρο.

Ο π. Ευέλθων «μύριζε» Χριστό και σαν ιερέας διέπρεψε σε όλους τους τομείς της ιερατικής του δράσης.

Σε εποχές δύσκολες, οργάνωσε στο Παραλίμνι, την ενοριακή ζωή, τις κατηχητικές συνάξεις, ομιλίες, μελέτη Αγίας Γραφής.

Εκείνο που κατεξοχήν έκανε ο π. Ευέλθων στη ζωή του, ήταν ότι οικοδόμησε τις ψυχές των ανθρώπων. Τους έμαθε να ζουν μέσα στην Εκκλησία, να ζουν την ζωή της Εκκλησίας.

«Δεν αρκούσαν μόνο οι ελεημοσύνες που έδινε από τα διάφορα φιλανθρωπικά ταμεία. Υπάρχει ένα πλήθος ελεημοσυνών από το δικό του βαλάντιο, που δεν είναι ακόμη γνωστό ποια έκταση κατέχει. Γιατί πολλά γεγονότα εμφανίστηκαν μετά την κοίμηση του.

Για τον π. Ευέλθοντα, η ιεραποστολή δεν ήταν ένας ενθουσιασμός ή ένας ρομαντισμός, αλλά μία βίωση της εντολής του Χριστού να πορευθούμε σε όλα τα έθνη και να διαδώσουμε το μήνυμα του Χριστού».

Δεν είχε περιτύλιγμα, συνέχισε, αυτό που ήταν, αυτό και έδειχνε. Δεν έκρυβε τίποτα, παρά μόνο τις αρετές του, τις οποίες έκρυβε επιμελώς.

Εκεί που λάμπει περισσότερο, είναι στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας. Είχε την όλη ιεροπρέπεια, να ζει ο ίδιος τα τελούμενα και να τα μεταδίδει στους άλλους.

Ήταν ένας σπουδαίος πνευματικός πατέρας, με διάκριση απόλυτη, ελευθερία και σεβασμό στον άνθρωπο που ερχόταν κοντά του για να εξομολογηθεί τις αμαρτίες του.

«Ένα μεγάλο κεφάλαιο της ζωής του, είναι η ανεξικακία του. Δεν είχε μέσα στην καρδιά του καμία κακία. Ο πόνος του δεν ήταν γιατί τον αδικούσαν οι άνθρωποι.

Αλλά γιατί αυτοί οι άνθρωποι έπεσαν στον πειρασμό και έφτασαν σε αυτό το σημείο. Η ταπείνωση του ήταν πραγματική και ουσιαστική.

Ήταν μια καρδιά γεμάτη αγάπη και ο σπόρος που έσπειρε καρποφορεί».

Άγγελος Σμάγας

Κλείνοντας ο συντονιστής της εκδήλωσης, κ. Σμάγας, σημείωσε πως γνώρισε τον π. Ευέλθοντα, ως εκπαιδευτικό λειτουργό.

Ήταν διακριτικός και εξαιρετικός σε επίπεδο οργανωτικό. Ο λόγος του είχε μια αρτιότητα, μια πληρότητα πρωτοφανή.

Και ολοκλήρωσε διαβάζοντας τον συγκινητικό αποχαιρετιστήριο λόγο του π. Ευέλθοντα, όταν κοιμήθηκε ο υιός του Χριστόφορος, το 1995.